

2005. DECEMBER

DERZSI HÁRSONA

- AVAGY AZORDITÓEGÉR -

KELLEMES KARÁCSONYT ÜNNEPEKET,
BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK!

TISZADERZS KÖZSÉG LAPJA

KEDVES BARÁTAIM! TISZTELT TISZADERZSI POLGÁROK!

A Karácsony minden jó alkalom arra, hogy elgondolkozzunk, visszatekintsünk a múlt Esztendőre és a közelgő Új Évre készülve, végkép elhatározzuk, itt az idő új életet kezdeni. Bizony, a jó öreg Idő! Az óra mutatói nem állnak meg és a homokórán is pereg a homok, ám a múlt idő végül megszépült órái megannyi emléket rögzítenek gondolataink között.

Az ünnepek közeledtével nem csak arra gondolunk, mennyi sok a teendő, arra is gondolunk, miként válthatunk jobb, boldogabb emberekké, itt, kis falunkban, Tiszaderzszen.

Sokan, az élet műlásával már nem szamolják a napokat. Pedig minden nap számít, olykor duplán is. Különösen a szép napok. Ám ha folyton a múltba nézünk, bizony hamar itt az öregségi! Maradjunk meg örökifjű, életerős fiatalnak, legyenek tervezünk.

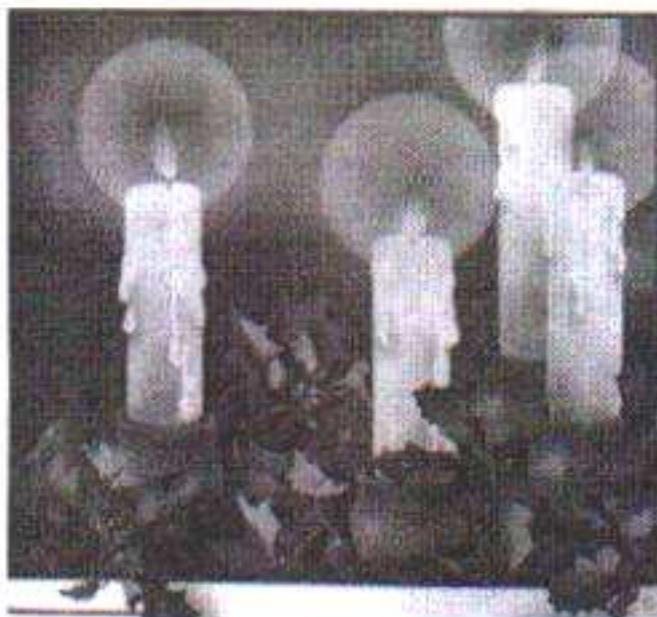
Érzem és tudom, hogy Tiszaderzszen, az itt élőkben van annyi erő és lendület, hogy az elkövetkező éveket okosan, tartalmasan, előremutató, értékteremtő módon tudják eltölteni. Abban bizom, kedves Barátaim,

Hogy van bennünk annyi fiatalos elszántsgág, tettek kész hozzállás, hogy a múlnak búsút mondva, egy gazdag jövő felépítése felé irányítsuk lépteinket.

Elindítottuk községünk újkori fejlődését. A lakossági véleményeket hallgatva, úgy tűnik, jó úton járunk. Elindultunk az európai színyonal irányába. Ma még csak a kezdeti lépésekben vagyunk túl, és tudjuk, sok munkába kerül majd az áhitott növekedés, sok esetben a jelenlegi eredmények megtartása is. De ha megvan bennünk az erős elhatározás, fellángol a akarat, akkor nincs kételkednünk reméltsikereinkben.

A fejlődés egyik kulcsa a pénz! Sajnos, nem rendelkezünk olyan forrásokkal, amelyek segítenék sok-sok tervünk megvalósítását. De rendelkezünk a lakosság összefogásával. Nincs semmi, ami akkora lendületet adna egy falu vezetésének, mint az emberek együttműködése, támogatása, jó szava...

Remélem, minden szerepel valamennyünk lelkében és akaratában a tiszaderzsi emberek boldogulása reményében.

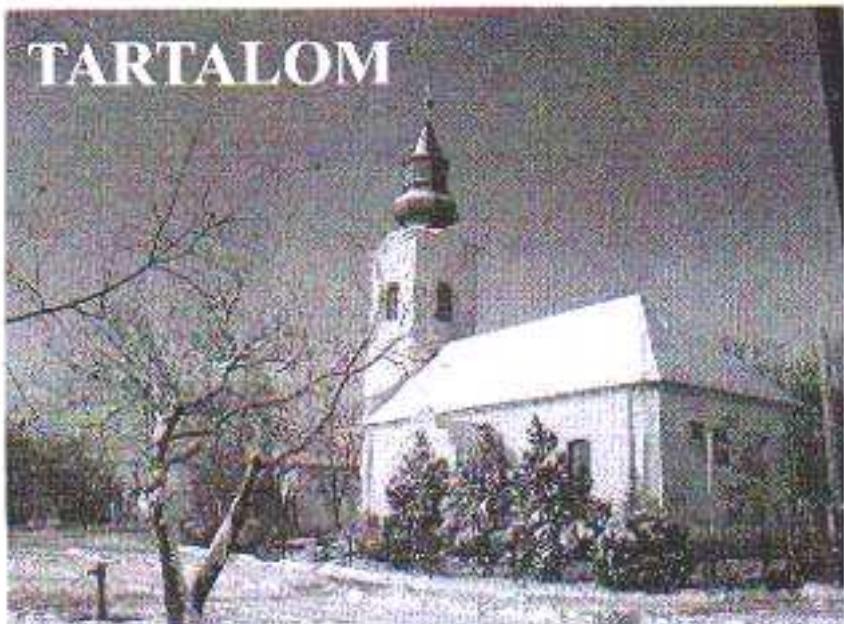

KELLEMES KARÁCSONYI
ÜNNEPEKET
ÉS
ERedményekben
GAZDAG BOLDOG
ÚJ ÉVET

kivánok
Tiszaderzs
Valamennyi polgárának!

Dr. Herédy Dezső
polgármester

TARTALOM

- 1 KEDVES BARÁTAIM!
Dr. Herédy Dezső írása
- 4 ÖVODAI LÁTOGATÁS
Mikulás ünnep az óvodában
- 5 ADVENTI GONDOLAT
Akik már nem lehetnek velünk
- 6 ÖVODA A NAGYALLÉN
D. Oláh János írása
- 8 EGYSZER VOLT...
Felnőtteknek a Mikulásról
- 9 VENDÉGSÉGBEN
Ajándékozás Szentestén
- 10 ÚJESZTENDŐ
Mit várok a 2006. esztendőtől
- 12 ISKOLAI ESEMÉNYEK
- 13 ISKOLAI DOLGOZATOK
Itt a té!
- 14 EGY KIÁLLÍTÁS KAPCSÁN
Pócsai András kiállítása Tiszafüldváron
- 15 ESÉLYEGYENLÖSÉG
Farkas Mária levele
Monori János versei
- 16 GAZDAGOK VAGYUNK MERT...
Kindli Tibor írása

CÍMLAP: A ROMTEPLOM TÉLEN

TISZADERZS KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATÁNAK LAPJA

II. évfolyam 6. szám
2005. december

KIADÓ: Polgármesteri Hivatal

5243. Tiszaderzs, Fő út 19.
Telefon: 06- 59/535 351
Fax: 06- 59/535 353
e-mail: phderzs@axelero.hu

SZERKESZTŐ: Kindli Tibor
Telefon: 06- 70/3765441

HIRDETÉSFELVÉTEL:
5243. Tiszaderzs, Fő út 19.
Telefon: 06- 59/535 352

A lapot készítették:
Dr. Herédy Dezső,
Balogh Zsigmond,
Kindli Tibor

Megjelenik: évente hat alkalommal
Példányszám: 600 db

Tiszaderzs község Jász-Nagykun-Szolnok megye közül 1400 lakosztályú települése a Tisza folyó hal partján, a Tisza mellett található. A község régmiattitól rögtön ill. idézi az 1200-as évek időszakához kapcsolódó kert, a benne lévő templomrommal. minden természetkedvelő részére vonzó a Tisza-tó és a Cseröközö-Holt-Tisza gazdag növény és állatvilágával. Földrajzi elhelyezkedéséből adódóan mezőgazdasági és idegenforgalmi jellegű település. A legkedveltebb horgászhelyek a folyó tiszaderzsi szakaszán találhatók.

ÓVODAI LÁTOGATÁS

December 5-én megérkezett az Alapszolgáltatási Központba a Mikulás.

Immár hagyomány vált hogy ezen a napon az idősek meglátogatják az óvisokat.

Az idén rendhagyó módon a Télápoló is elkísérte őket. Gyermeki várakozás, lázas előkészület és gyűjtőmunka előzte meg ezt a napot. Nagy igyekszettel készültek a kicsik megajándékozására. Lelkes adakozóknak köszönhetően gyűlték össze a játékok. Az idősek és dolgozók önként és szívesen járultak hozzá, hogy a játék mellé szaloncukor és csoki is kerüljön a csomagba.

Végre elérkezett a pillanat, amikor az ajtón bekopogtatott a Télápoló. Az idősek nagy örömmel fogadták. Kis dalokkal, versekkel kedveskedtek az érkező Mikulásnak, aki megköszönte a műsort, név szerint adta át szerény kis ajándékait.

Ezt követően a finom szendvics és tea elfogyasztása közben bocsálgetéssel töltötték az időt.

Majd külösen, a Mikulás vezetésével meglátogatták az óvodásokat.

A gyermekek számára kellemes meglepetést okozott a soron kívül érkezett Mikulás. Örömkük kifejezéseként, kicsit megszeppenve fogtak éneklésbe, verselésbe, mely a klubtagok szeméből mosolyt és könnyeket esalt elő. A termet ebben a pillanatban mélységes szeretet és tisztelet melegsége járta át.

Meghatá volt látni ezt a boldogságot mindenki arca. Nincs is szébb, mint a kisgyermekök öszinte öröme. Amúsl után a Télápoló egyenként adta át a gyerekeknek az apró ajándékot, aik ragyogó arccal mutogatták egymásnak és övonéjüknek, dadusaiknak a csomag tartalmát. Az övonénik is készültek ám, sütemény és teát kínáltak körbe.

Bocsátóul a Télápolóval együtt mindenki bekuklantott a csuporttermekbe, ahol a gyerekek szeretettel üdvözölték az ismerőseket, és még meghittető varázsolták ezt az alkalmat.

Távozásunkkor megilletődve, kezükkel intettek búcsút vendégeiknek.

Ezzel még korán sem ért véget az a nap a klubba visszaérkező idősek lázasan beszéltek meg frissen szerzett élményeiket.

A közelgő ünnepek alkalmából hasonló meghitt pillanatokat és kellemes karácsonyi ünnepeket kívánnak az Alapszolgáltatási Központ dolgozói és tagjai.

Juhász Annamária

ADVENTI GONDOLAT

Az advent latin szó, amely az Úr érkezését, istenvárását jelent.
Ez az időszak a karácsony várásának ideje, mely Szent András apostol ünnepétől, november 30-tól, december 24-ig tart.

Karácsony várása más, mint a többi ünnep. A sok-sok örööm mellett, mindenkiünkben él a várakozásnak egy más vonatkozása is,
ami nem mindig vidám. Sör, fájó.

Szeretnénk várni, szeretnénk a gyertyafénynél láni, az asztal körül ülve
rápíllantani azokra is akik már nem lehetnek velünk.

A szeretet ünnepén, Ók még jobban hiányoznak.

A szeretet ünnepén, mit nem adnánk azokért a percekért, amikor egyszerűen csak
velünk lehettek, amikor odabújhattunk hozzájuk, amikor megsimogatták kezünket,
amikor pusztá jelenlétékkel biztonságot nyújtottak:

Nagyszüleink, Szüleink, Gyermekünk, Szeretteink.

Karácsonykor megpróbálunk a jelen örömeiben, boldogságában egy kicsit megnártózní,
-tudomást nem véve a gondokról, problémákról- de ott bujkál a telkünkben a fájó hiányérzet.
Hyenkor fölemlegetjük a felejthetetlen emlékeket. Szeretnénk várni Öket is.

Talán meg kellene állunk az év többi részében is, többször.
Lassítani élet tempójon, a morcos februárban, a tomboló nyárban,
az örítő felsdatekkel hozó szeptemberben.

Próbáljuk meg!

Kívánom, segítsenek ebben minket, az előtünk álló adventi hetek!

„A szeretet olyan, mint a nap,
amelynek a melegétől idönként
megfosszhatnak minket a felhők.

A nap azonban mindig ott van
az égen. Az élet hol boldogságot,
hol meg szomorúságot ad nekünk,
de a hennünk élő szeretet ettől
nem lesz kevesebb.”
(Benjamin Shield)

BOLDOG ÜNNEPVÁRÁST!

Eszter óvónéni

ÓVODA A NAGYALLÉN

RÉSZLETI.

BEVEZETŐ

Bizonyára furcsának találja az olvasó írásom címét, de olvasása közben ráján, hogy nem egy nagyvárosi sugárútról van szó, hanem a szülőfahimhoz szorosan hozzátervező, még a századforduló végén ültetett és még ma is élő kettős jegénye nyárfasortól, amely a falu nyugati szélétől húzódik a Tisza-tó irányában. Ez a fasor a Szilassy uroodalomhoz tartozott, igen gondozott volt mindig. Talán ezért is kapta az „allé” nevet is. Mivel ilyen hosszú fasor nem volt több a falu határában, a nép tiszteletből megtoldotta a „nagy” előnévvel. Ezén még ma is csak úgy emlegetik, hogy a „Nagyallé.” Ezt a fasort a falu minden lakója ismerte, szimbólumává vált, szinte hozzátervezőnek éreztük, egyszával szerettük és tiszteltük.

Ezért nem véletlen, hogy írásomnak az „Óvoda a Nagyallén” címet adtam.

Szüleim nincstelen parasztok voltak és általában a Szilassy birtokon dolgoztak, mint napszamosok. Abban az időben (1930 körül) a mi falunkban sem, de talán a környéken sem volt óvoda. Ezért, ha szüleinek cukorrépát kapálni, dohányt ültetni mentek az uraság földjére, minket gyerekeket is vinni kellett magukkal. Legtöbbször a Nagyallén vertek tanyát részünkre, ahol a nagyobb gyerekek vigyáztak a kisebbekre, tehát itt volt a mi óvodánk.

Iskolás koromban minden tavasszal a Nagyallén mentünk kirándulni a Tiszához. Az úton végig daloltuk, hogy „fel-fel vitérek a csatára...”, öröltünk és vidámnak voltunk. Amikor az iskoláhól kikerülttem (12 éves voltam), szüleim nyomdokába léptem ill. egyettem a cukorrépát, szedtem a markot, mint arató, így aztán csaknem naponta jártam a Nagyallén.

Írásom nem csak a Nagyalléra korlátozódik, ez inkább csak a kiinduló pont. Sajnos én még életem ubban a korban és részt vettettem azokban a nehéz, látástól

vakulásig tartó munkákban, melyeket a megélhetésért kellett végezni.

Ezkről a velém történt eseményekről, az itteni emberek életéről, szokásairól szereinék adaléket adni, érintve ezzel a falu szociográfiaját és monográfiáját. Erré az írágra engem senki nem kér fel, nem is kötelezettséget (erre néprajzkutatókat, nem pedig 8 osztályt végzett pedagógusokat szoktak felkérni).

Én csupán emlékezni tehetőségeiben bizzva fogtam hozzá az írásnak.

Úgy gondolom, hogy a falunról írtam, nem követtem el bűnt. Talán csak annak a bölc mondásnak tettek eleget, mely szerint: „úlhoz, hogy a jelenben el tudunk igazodni, meg kell ismernünk a múliat”.

E bölc mondáshoz csatlakozva, szeretném, ha írásom érdeklődésre találna.

GYERMEKKOROM

Szüleim, Oláh János és Péntek Rozália nincstelen szülök gyermekei voltak. 1923-ban házasodtak össze, én, mint elsőszülött, 1924. szeptember 3-án születtettem Tiszaderzszen. Hladeim, az Oláh család, de különösen a Péntek család ősökösök voltak Tiszaderzszen.

Oláh János nagyapám, vagyis a család a Szilassy uroodalomban dolgozott. Közsegünknek nem nagy határa volt (kb. 3500 kh), ennek is nagy része öt földbirtokos volt, közülük Szilassy Lászlónak volt a legtöbb (kb. 1200 kh). Ezen a birtokon volt nagyapám bátyja, Oláh Bálint, gazda. Évtizedeken keresztül végezte a gazdaság irányítását 6 elemivel, de igen nagy hozzáértéssel és akuráttal. Hozzá kell tennem, nem kis eredménnyel. Anyai nagyapám Péntek József, nagyanyám Petrik Borbála volt. Péntek nagyapám egész életében cseléd volt, több mint harminc évig a Szilassy birtokon volt első bérés.

(A következő oldalon folytatódik)

ÓVODA A NAGYALLÉN

(Az előző oldal folytatása)

Ez már rang volt, ugyanis nagyapámnak minden reggel már 2-3 órakor hajnalban fel kellett kelni, egy ökörszarvból készített dudával kellett az ébresztőt fújni a tanyában a csalédeknek, bérseknak, és akik általában hártrák, fel kellett kelni, etetni az állatokat.

Igy kötödött a családunk sorsa a Szilassy hírokhoz. Szüleim már gyermekkorukban itt kezdték a munkát, mint napszámosok, aratók, summások. Nem változott ez akkor sem, amikor összeházaspodtak. Édesanyám nem járt napszámmal, de „kukások” lettek. Az uralig nagyban roglalkozott dohánytermesztéssel, mivel ez a tevékenység igen sok kézimunkát igényel, kiadta részesművelésre. Általában feleshen dolgoztak. A dohánytermesztés mellett, hogy nehéz munka volt, csaknem egész évben leköött a családot. Azoknak volt könnyebb, ahol már nagy gyerekek voltak és tudtak segíteni.

Már korai tavasszal, február végén, március elején kezdték a meleggáyak készítését. A magvetés után naponta locsolni kellett és takargatni este-reggel. Május közepén kézi furkóval ültették a palántákat, utána szülkés szerint kupálni kellett többzör, aratáshon kacsolni, majd szeptember elején kellett szedni és négy méteres zsinogre feltűzni. A dohányföldeket a Nagyallé valamelyik oldalán jelölték ki. Szüleink, ha a földtanyaföldekre mentek dolgozni, mincket, gyerekeket is kénytelenek voltak magukkal vianni. Mivel több ulyan család is volt, akik szintén hozták gyerekeiket, összeverődünk jó párban. A nagyobb gyerekek voltak a felvágások, a kisebbeknek szót kellett fogadniuknak.

Nekik még akkor saját házunk nem volt, és mivel Péntek nagyapámék háza üres volt, így ott laktuk Eszenyi Imré sőgoromekkal együtt.

Ekkor már három gyerek volt a családban, Rózsi hagom, Eszenyi Margit és én. Édesapám készített egy kis négykerékű kocsit, abba belerakta a benzinket, és felváltva húztuk mincket a földtanyaföldre. És hová is vibhetek volna, mint a Nagyalléra, ahol már vitték benzinket az óvodás társak.

Itt nagy tágas játszótér volt, lehetett játszani a széles úton. Igy telt el az idő aratásig. A kukásoknak külön uratóbundájuk volt, a bundagazda Józsa Bálint bácsi volt. Ezen kívül volt még két aratóbanda, egyik abádi emberekből állt, vezetőjük Garamszegi Imre, a másik derzsi emberekből tevődött össze, vezetőjük Pspucson Kiss Lajos bácsi volt. Egy aratóbandában 11 pár arató volt és 11 marokszedő, ezek lányok, fiúk voltak, félreszesnek neveztek őket, mert csak fél részi kaputak a terményből. Minden bandának volt egy vizhordója, általában egy lövöl rendelkező ember, aki a faluból, kocsira szerelt fehordóban szállította a vizet, és reggelők készítette el a tizedet a szalonizsítéshez, mert frissítőre legtöbben nyáron sütöttek szalonát.

Már 1938-ban (akkor voltam 13 éves) én is marokszedő letttem. Az aratás nagyon nehéz munka volt és rövidesen sokáig eltartott (5-6 héting), ami még nehezebbé tette, hogy hajnali hármonkor kellett felkelni és este 9-10 órakor jönni haza.

Már 11 órakor leszük, hogy hozzák-e már az ebédet az asszonyok. Más munka esetén gyengébb koszt is megtervezte, aratáskor azonban igyekeztek az asszonyok jobb ételt készíteni, ami bárholt is erősített a banda gyalog, meztől hozták ki.

Általában húsleves, csirkésgaluska járt. Utána legtöbbször valamilyen sült tészta, kalacs, fiánk, csörög. Kisebb gyerek voltam, amikor több esetben kiumentem Édesanyámmal ételeit inni. Nem voltam valami jó étvagyú gyerek, talán ezért is vitt ki magával, mert ha Édesapám leült az ebédehez, én is leülttem, és annyit ettem, mint aki sokat dolgozott.

Több esetben kijutottam a Cseröközbe is mint gyerek. Akkor, 1930-ban még a Nyírfánút, Borstava erdő volt. Nagyon szerettem benne köborolni, valószerűekkel kerzdődött a természettel való kapcsolatom is. Itt születtem, itt adtam fel a Tisza partján. Itt kezdtem el dolgozni, mint napszámos, summás, arató.

Soha nem vágottam el ebből a kis faluból, ha mégis el kellett mennem egy-két napra más faluba, vagy városba, akkor éreztem magam jól, ha már látam a derzsi templomtoronyát.

Derzsi Oláh János

EGYSZER VOLT...

Kedves Felnöttek! Mesélek Önöknek egy régi, titokzatos történetet.

Egy sötét és hideg éjszakán történt Myra városában. Bizonyára a hó is hullott volna, ha nem Kis-Ázsiaban lenne ez a város, ahol igen melegek még a téli éjszakák is. A város temploma mellett, a püspök díszes palotájában elaludtak a lámpák. mindenki lefeküdt aludni. Ám halk nyíkorgással kinyílt a palota hátsó ajtaja. Kerében gyertyával egy köpenybe burkolódzott alak lépett ki az ajtón. Övatosan lépegett egyik háztól a másikig. Ahonnan szóthallott, figyelmesen végighallgatta.

Vajon jól megy-e az ott élők sora, vagy sokat szenvednek, nélkülöznék?

Vajon van-e kenyérük vacsorára, vagy eloszt fekszenek le a kisgyerekek aludni?

Nem betegek-e, nincs-e szükségük orvosságra?

Aki ezt cselekedte, nem volt más, mint Miklós a püspök.

Miklós püspök nagyon régen, 1600 évekkel ezelőtt, a negyedik században élt. Legendája a bizánci egyházból később a hatodik században bentákozott ki, átterjedt Itáliára, majd kultusza a nyugati egyházból is villámgyorsan meghonosodott. Ma minden bizonnal ő a legismertebb és legnépszerűbb szent az egész világban. A halászok, révészek, vizimolnárok és diákok pártfogójának tekintették. A legenda szerint apjától nagy vagyont örökít, amiből a védteleket törögött. Ő maga egyszerűen, szinte szükdöldve élt, de a rászorulókat bökezűen megsegítette. Az öemlékére üljük meg minden évben Miklós, azaz Mikulás napját, amikor minden gyerek kedves meglepetésket, ajándékot kap.

A legendák Miklós püspöke, a jöszívű, gondoskodó Mikulás vajon mit hoz nekünk ebben az évben? Vajon mire van leginkább szükségünk, nekünk Tiszaderzsieknek? Hiszen tudjuk, nem felesleges ajándékokkal láttuk el a szent életű püspök települése lakói, hanem azzal, ami valóban elengedhetetlenül fontos volt számukra.

Tehát: mit hozna nekünk a Mikulás, ha ablakunk alatt hallgatózna, a szívünkön kopogtatna?

Vannak, akiknek egy kicsit több háláságot és önbizalmat hozna. Hogy legyen mértszik elmondani, amit szeretnének, ne érezzék kisebbnek magukat, mint a többiek.

Vannak, akiknek egy kicsit több visszafigyelést és egy tükröt hozna arribe, ha helenéznek, mások hihaján kívül, megláthatják saját hibájukat is.

Biztosan olyanok is vannak, akiknek leginkább egy kitámadáságot, jókedvet hozna. Azoknak, akik magukban szarvarkodnak, akiknek nincs kedvük részt venni közös programjainkon, és szájukat búzzák minden esemény hallatán, ami községünkben történik.

Vannak, akiknek leginkább barátra, barátokra, de legalább egy jó szomszédra lenne szükségük. Akikkel megosztanak örömküket, bánnak, időnként el tudnának beszélgetni. És nem lennének soha többé magányos emberek községünkben.

Mert a Mikulás minden el tud intézni. Hiszen a Mikulás igazából a bennünk élő, odafigyelő, örzetlen, jöszívű ember. Mindannyiunkban van egy kis Mikulás, aki szeret adni, jót tenni, aki észrevesszi, mire van szüksége társainak. Persze vannak, aki jól elrejtik a Mikulást magukban, és csak a krampuszt imatagják... De miom, hogy bennük is ott lakozik az igazi Mikulás. Kivánom Önöknek, hogy találkozzanak a mesebeli Mikuláson kívül azzal az igazi Szent Miklóssal is, aki Önökben él. Tegyenek jót Önök is: segítsenek családjuknak, szomszédjuknak, a falu lakóinak. Beszélgettessenek el a magányos emberekkel.

Furcsa módon ilyenkor mindig jobban érzi magát az ember.

Csak nem azért mert tényleg jobb!

Kindli Tibor

VENDÉGSÉGBEN

Lehetőséges az, hogy vannak községünkben olyan emberek, főleg az idősebb korosztályban, akik egyedül töltik a Szentestét?

Talán vannak köztünk olyanok, akiknek nincsenek szeretteik, akiket nem látogat meg senki?

Miért fáj a magányos emberek szíve ilyenkor a szokásosnál is egy kicsit jobban? Vajon mit tehetünk azokért, akiknek keserű, szomorú, rosszkedvű a karácsonyuk? Vajon mivel tehetjük számukra is kedvessé, emlékezetessé ezt az ünnepet? Vajon öszintén akarjuk-e, hogy ők is jól érezzék magukat ezen a szép napon?

Igen, akarom, akarjuk!

Ezért most nagy örömmel, jelkesedéssel írok településünk újságjában Önkökhöz. Nagyon, de nagyon remélve, hogy karácsonykor előveszik a Hursonét és elolvassák irásomat, és ha jelképesen is, de ott lehetnek Önkkel a szeretet ünnepén.

Es mivel karácsonykor az ember nem mehet üres kézzel vendégségebe, ezért hozok Önknek valamit. Nem kézzel fogható ajándék ez, inkább azokkal a lelk antennákkal fogható, amelyeknek, ahogy idősödik az ember, mintha egyre inkább bővében lenne.

Egy verset szeretném Önknek „ajándékozni”, Heltai Jenő: December című versét.

Cserébe szeretném megkapni az Önk figyelmét.

„Nem pesti hónap: budai hónap,
Kisvárosi, falusi hónap,
Nem jazz-el, rádióval hangos.
Vásáros, mai hónap;
Százévelőtti, régimádi, biedermeierhónap,
Gyermekekéveink hónapja,
A szülői ház hónapja és a nagy téli szünidő,
A Megfagyott Gyermekek hónapja
És Andersen kis gyufaárus lányáé,
A fehérszakallú Mikulásé
És a küsded Jézuse,
Jóság és szeretet hónapja,
A megfogyatkozott jósége és a megesappant szereteté.

Mert kihült a remény kemencéje a Földön,
Nincs, aki újra befűtse.
Didereg az ember, haladoklik a világ,
Ez a melegsgre szomjas jegvilág,
Mely időtlen idők óta koldusat nyeli
Az áldott Nap maradék tüzét.
A türelmes föld gyérülő szenéét
És a jóság és szeretet isteni kenyérének morzsáit.
Hová lett az isteni kenyér,
Mely azért volt, hogy mindenkinél
Jusszon felőle egy karéj?
Alig maradt belőle egy decembert vuló,
Egy napra való,
Egy estre való,
Egy karácsonyestre való!
Talán imádkozni kellene!
Vagy visszanézni arra, mi mögöttünk van,
Megfogni egymás kezét,

Összebújni, egymást megöljeni,
És utolsó szikrájából arnak, mi bennünk emberi,
Új tüzet ránk a jövőhöz
És friss kenyérsütéshez.”

Ha van kedvük „beszélgethetnénk” egy kicsit együtt, mint úkik túl vannak egymás megajándékozásán, és most ülünk a fenyőillatú, gyertyák fényével megvilágított, meleg szobában.

Túl borongós, szomorú verset választottam? Úgy éreztem, Önknek, akik sokat tapasztaltak már, sok minden megértek, átélték, mégis sokatmonód lesz ez a néhány versszak. Talán Önk, hatvan, hetven, nyolcvan karácsonnyal a hátuk mögött, jobban tudják a választ azokra a kérdésekre, amelyeket én még csak feltenni tudok. A sok miértre, hogyanra és vajonra?

Vajon miért van az, hogy olyan nagyon várjuk még felnőttekkel is a karácsonyt? Vajon jobban szeretjük decemberben egymást, mint egyébként? És ha ez a szeretet nem csak karácsony idejére szól, akkor miért nem mutatjuk ki év közben ugyan ezt a szeretetünket? És vajon miért nem teszünk azért, hogy ne kelljen Önknek egyedül karácsonyzni?

Önk szerint, mi a válasz ezekre a kérdésekre?

Miért érezzük fontosabbnak, az évre ebben a szakában, hogy valami jót tegyünk? És miért nem érezzük ezt fontosnak máskor? Miért akarunk karácsonykor együtt lenni mindenekkel, akiket szeretünk? És miért nem akarjuk látni őket máskülönben? Miért vásárolunk gondolkodás helyett? Miért szaladgálunk összebújás helyett? Miért idegeskedünk csendes együttléték helyett? És miért lehet az, hogy vannak, akik egyedül töltik a Szentestét? Vajon mi a kedvesebb ajándék? A drága ékszer, ruhaneműk, vagy szeretteink mosolya, órôme, az együttlét?

Önk szerint mi a válasz ezekre a kérdésekre?

Emlékeznék a régi karácsonyok illatára? A jó szagú, friss fenyőfákalakjára?

Emlékeznék a régi karácsonyok súrgására, forgására? Amikor még körülvette Önköt a család? Emlékeznék a régi karácsonyokra való készülődésekre?

Valami feladata mindenkinél volt azokban a napokban. Ahogy vannak feladataink most is. De talán hihognassanak, ha igazam van - nem volt ekkora rohangálás, ennyi pénzköltség, és nem hagytunk mindenöt az utolsó percre. Nem az számított, hogy milyen drága ajándékot adunk, vagy kapunk, hanem a meghitt, boldog együttlét.

Kedves Vendéglátóim! Ugye, mindenből függetlenül, a karácsonymindig igazi marad?

Ugye a mi gyerekeinknek, ugyanúgy nagy elmeny, ahogy nekünk az volt?

És ugye lesz, mit továbbadjanak majd az ő gyerekeiknek és unokáiknak is az ünnep fényéből, az álhatalomból?

A szívem mélyén én hiszem, hogy így van.
Ugye hiszünk ebben valumennyien, legalább egy kicsit...?

Kindli Tibor

ÚJESZTENDŐ

A karácsonyi ünnepek időszaka a csendes, nyugodt elmélkedések ideje. Az elcsendesülést választjuk, mert az ember a csendben hallja meg az igazán lényeges dolgozatot. Egy meleg, fenyőfa illatával megítélt szobában, a kényelmes karosszékben üldögélve elmélkedem azon: mit várak a 2006. esztendőről.

Bevallom, egy kis nyugalmat várak. Alkalmat egész éves alkalmat a nyugodt gondolkodásra, településünk jövőjének alapos átgondolására.

Merttelepülésünk, Tiszaderzs egyszerre öreg és fiatal. Öreg, hiszen lát a múltba, tisztában van értékeivel és hagyományainval. Öreg, hiszen az elmúlt századok gazdag örökséget hagytak ró, amelyet egyrérször meg kell ismernünk, másrészről meg kell őriznünk, hogy éljünk belőle.

Fiatal, hiszen lát a jövőbe: megyannak a maga elképzélései arról, hogy milyenné szeretné tenni magát,

fiatal, mert éppúgy, mint a friss házasoknak, komoly anyagi nehézségei vannak. Fiatal, mert ezen anyagi nehézségek ellenére is lúsz abban, hogy van jövője, és a gondjait majd csak megoldja valahogy.

Rengetek feladat, rengeteg tennivaló vár mindenki a 2006. esztendőben, nem egy közülük érvízűszeres adósság törlésztése lenne közigünkhöz lakói részéről. minden évben változnak a törvények, változnak a szabályzók, csak anyagi lehetségeink nem változnak pozitív irányban.

Azit várunk az új esztendőről, hogy meglátjuk a nagy feladatok mellett a látszólag kisebbeket is. Meglátjuk a minden napokkal küzdő sokgyerces csalárfokat, Abeteg, magukról gondosknak: nem tud gyerekeket és nyugdíjasokat. Azokat a magányos embereket, akik csak egy kis beszélgetésre vágynak. Találunk sok-sok új helvet az ültetendő fáknak és virágoknak. Azokat gondozva, örölyünk szépségünknek.

(A következő oldalon folytatódik)

Óllalt iskola

Raf templom.

Hős emlékmé

Földm Szöv

Egáncság

Udvárost Tiszaderzről

(Az előző oldal folytatása)

Az írásom az újesszéndőtől, hogy jövőre mindenki mindannyian gyarapodhassunk. Gyarapodhassunk anyagi rizakban, tudásban, telkickben, és mindenek előtt emberséghen, emberi kapcsolatainkban. Hogy örölni fogunk minden újszülöttnek, és megsiratunk minden elhunytat. Megállunk szomszédunk mellett, megkérdezzük, hogy érzik magukat,

Olyan újesszéndőt várok, amelyben sokkal jobban látjuk el feladatainkat, mint eddig, pedig eddig sem volt rossz! Valamiben azonban biztosak lehetünk a 2006. Esztendőben; együtt tölthjük el, együtt fogjuk megélni minden a 365 napját. És mi sz, ami ebben segíteni fog bennünket: lakóhelyünk szeretete?

Pedig közsegünk az elbárára készült, éppen hangoló zenekarra emlékezett. „Hallják” ezt az összevisszhangban is szép, harmonikus nyúzságát a függöny mögött! Hát ilyen a mi településünk, ha messzirol pillantunk rá! Egy igazi hangyaboty. Mindenkij próbálga a maga dallanát, és ritkán húzzuk egymárt, köszön a notákat. Mégis van valami egységes, valami megragadóan haszacsengő abban, ahogy itt Tiszaderzen élünk mi, összegyűzézzük. Mintha egy közös dallamot játszanánk akarathalal is. És a szép tiszta „a” hangot, amelyhez minden másig igazítunk, talán pont a 2006. esztendő hozza meg nekünk.

Megtekintétek ezt a négy csodálatosan szép, régi fényképet, melyeket írásomhoz mellékelök?

Elkalandozott gondolataik a képek hatására?

Elgondolkodtak azon, hogy még mennyi ezekhez hasonló szébbnél-szébb,

érdekesebb fénykép található községünk házaiban?

Kérem Önököt, vagyék elő fényképeikkel teli dobozaikat a szekrények mélyéről. Tekintsék át azokat, és amelyek községünk életét, házait, utcáit, fontosabb eseményeit örökítették meg, adják kölcsön néhány órára, hogy számlítogápen rögzíthessem, és járuljanak hozzá, hogy a Harsonában megjelenhessenek. A jelenről, az elmaradt három évről, több száz fényképet készítem, a múltból csak ez a néhány fénykép tanúskodik.

Milyen szép esemény lenne a 2006. esztendőben, ha készítenénk egy kiállítást a fényképekből, mely bemutatná községünk méltját, jelenét, jövőjét. A kiállításon együtt lehetnékn, beszélgethetnékn, ünneplhetnékn.

Talán még azt a szép, tiszta „a” hangot is megtalálnánk.

Kindli Tibor

Tiszaderzen

Balogh Dániel vendéglője

ISKOLAI ESEMÉNYEK

Ács B. 4. oszt. tanuló rajza

*A Diákönkormányzat disco-t szervezett! Nagyon jól érezzük magunkat! Igazi villogó fények, illatos füst gomolyogott!

- J. M. Soszt. -

"Kié lesz a gyümölestorta?" Ez volt a címe annak a vetélkedőnek, melyet a Diákönkormányzat rendezett az iskolásoknak. Nagyon sok gyerek járt el! Voltunk vagy ötvenen! A zsűri tagjai: igazgató néni, Juhász András tanár bácsi, Tar Veronika tanár néni voltak. A Diákönkormányzat idén Gyenes Eszter tanító néni segíti. A feladatok között volt ügyességi verseny, kirakó, rajzoló, csokievő és még többfele. Nagyon vidám volt a hangulat. A végén nemcsak a győztesek, hanem a segítők is kaptak tortát. Remélem máskor is lesz még ilyen jó verseny!

- Á. B. 4. oszt. -

*Örömmel értesítjük a kedves olvasókat, hogy a SZJA 1%-ából 70.449,-Ft került a Tiszaderzsi Gyerekekért Alapítvány számlájára. Az összeget az iskola tanulóinak jutalmazására költjük. A tiszaderzsi Általános Iskola tanulói és dolgozói hálás köszönetüket fejezik ki mindenkoruknak, akik hozzájárultak a november 26-i Alapítványi Est, és a december 2-i Alapítványi Délután sikeréhez.

Tiszaderzsi Gyerekekért Alapítvány

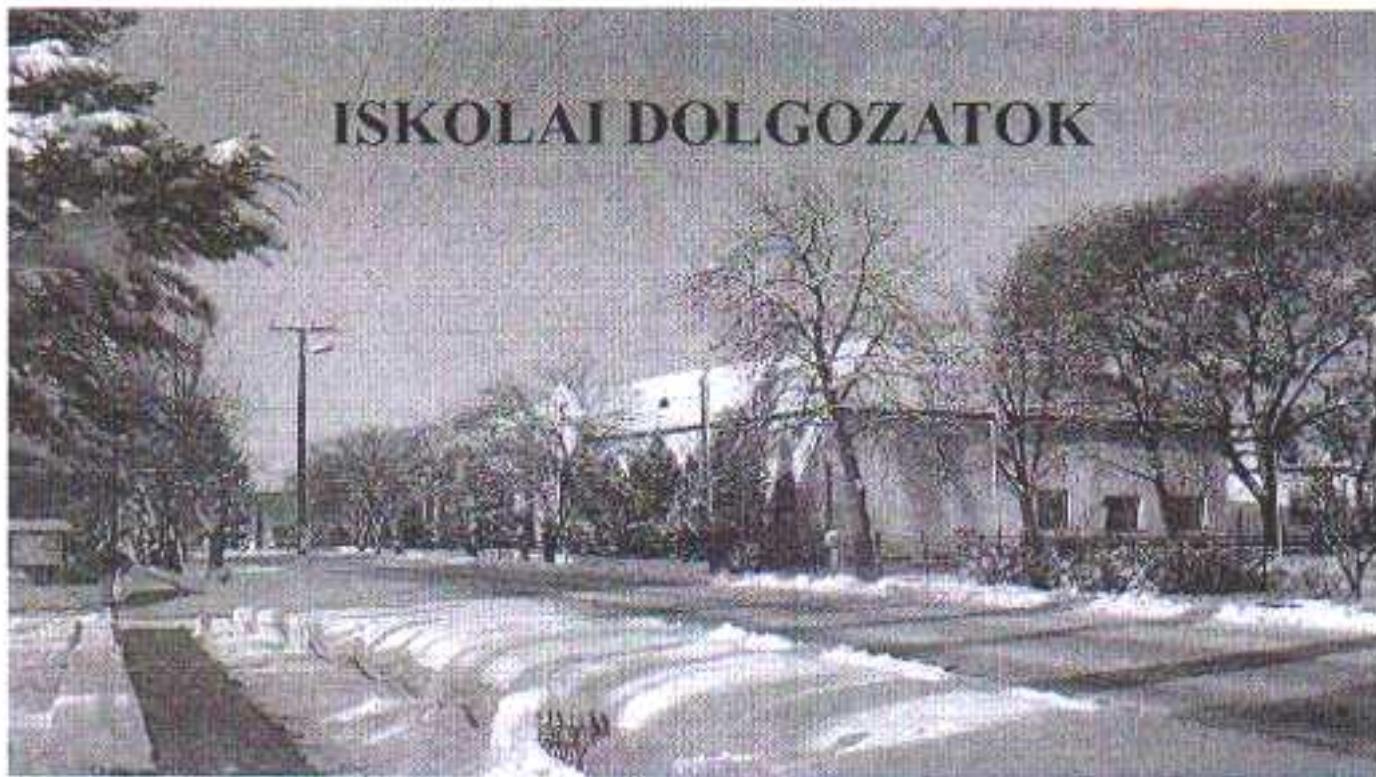
TALÁLKÖZÁS SOHONYAI EDIT IRÓNÖVEL

Október 27-én író-olvasótalálkozó volt a könyvtárban. Igaz du. 1 órától csak 2 óráig tartott, de nagyon tartalmas volt.

Az író előadása során elmesélte, hogy mi került az írói pályára, milyen volt a tinédzserekor, az első szerelem és az első csók számára. Egy kicsit tanított is. Például, hogyan lehet megállapítani egy kézfogásból azt, hogy a személy, akivel kezet fogunk, hogyan érzi magát, vagy a fiúk, hogy „szedhetnek” fel könnyen egy lányt. Én nagyon megkedvettem Sohonyai Editet, mert igaz idősebb, de lélekben mintha még tini volna. Nagyon közvetlen és kedves, egyszóval neanyos.

- aláírás nélkül -

ISKOLAI DOLGOZATOK

ITTATÉL:

A tavalyihoz képest sokkal hamarabb esett le az első hó. Mi gyerekek már nagyon várunk, és amikor megérkezett, csak csodálkoztunk. Iskolába menet szinte számyaltunk a boldogságtól. Olyan gyönyörűek voltak a fák, házak és utak, minden a csillagó hó borított. A suliban eddig utáltunk az udvarra menni nyolt előtt, de ezen a napon minden más volt. Az összes lúrké ki volt az udvaron és hancuroztak, dohányoztak. A tanárok és tanítók csodálkoztak, mert hangos karácsony és boldog gyerekarekok népszerűek voltak az udvaron. Sajnos, azt mondjak semmi sem tart órókké, és ez így igaz. (Nem mindig.) A szörnyi csengősző után a boldog arcokat a szomorú és elkeseredett ábrázatok váltották fel. Odabentről mindenki csak a hóesésre koncentrált, nem pedig a tanulásra. Szerencsére a tanárok ezt észre vették és egy pár órára kivitték bennünket.

Mint tudjuk, decemberben sok ünnep van. A legközelebbi a Mikulás. mindenki nagyon várja már a Télapót. Azután jön a karácsony. Ilyenkor a lúrkék arcára a boldogság ül ki. A sok ajándék a fü alatt! Ezén az ünnepen gyűlik össze a család minden tagja, és a vacsora mellett elmeleszik minden bajukat. Ezt a szeretetet és boldogságot még fokozza úz is, ha a karácsony fehér, csillagó havazás közben telik. Én szeretem a telet a hó miatt, viszont nem „csípem” a hideget.

Baktai Beáta

ITTATÉL:

Idén korán, már novemberben beköszöntött a tél, ami az elmúlt évekhez képest nem megszokott, ugyanis évről-évre tolódniak az évszakok. Reggel ébredéskor nagy hó várta, ami igazán meglepett, de nem csak engem. Ritka, hogy ilyen harminc beköszönt a tél.

Minden gyerek izgatottan ment iskolába, hiszen tudta, hogy ott hatalmas hócsaták fogják várni. Így is volt. Már az első szünetben elkezdődtek a csapások.

De a másodikban már mindenki, aki csak tehette, az udvarra indult. Így az ügyeletesnek sem sok dolga akadt. A gyerekek figyelme örököt is nem a tisztanyagra, hanem az ablakra irányult, kiváncsian figyelek, hogyan változik ki aki az idő. A szünetben unyanira belementünk a hógyózásba, hogy amikor elmaradt az utolsó óránk, akkor is maradtunk folytatni a játszást. Kedvelt ünnepük vannak decemberben. Kisebb gyerekek között talán a télgyöngy, versenkert esetébe megajándékoz mindenkit. Az idősebbek talán a karácsonyt szeretik a legjobban, mert ilyenkor együtt a család. Ilyenkor mindenki ad és kap ajándékot. Ezután már érkezik is az év vége, az új év kezdeté. Én nem szeretem ezt az időt. Hűleg van, keveset süt a nap és csúsznak az utak is. Áhó is csak addig jó, amíg esik. Az elején jó is, de később már inkább a tavasz várunk, mert sok ez a hárrom-négy hónaphideg tél.

Koltay Gábor

ITTATÉL:

Az addigi évekkel ellentétben idén korán beköszöntött a tél, ahol mindenkit várhatlanul ért. Iskolába menet mindenki kipróbálta, hogy jó-e a hó hógyózásra. Szerencsére jó volt. Az iskolában, ahogy gyűlt a tömeg, úgy gyűlt a repülő hógyöngyök száma. Még a tanárok is hógyózottak. A becsöngöt most különösen hamar csengegették. Az első órára végig esett a hó. mindenki azt figyelte, hogy esik, vagy már elállt a hóesés. Ezért nem volt sok tanulás. Következő szünetben már csoportokba verődve dohányoztak a gyerekek. Sokan a tanárokat, mások egymást célozgatták.

A tél nem csak a hó miatt, hanem az ünnepük miatt is szép. Szeretem a telet, mert jó nézni azt a fehér tájat, ami ilyenkor szokott lenni. Remélem karácsonyra esik még egy kis hó.

Szönyi Sándor

EGY KIÁLLÍTÁS KAPCSÁN

A DERZSI REFORMATUS TEMPLOM

A Tiszaföldvári városi Művelődési Ház, a Tiszumenti Alkotókat bemutató sorozat keretében meghívta a festményei bemutatására Pócsai András festőművészét. A kiállítás 2005. október 18-án kezdődött és tíz napon keresztül tekintették meg a látogatók.

A több mint 50 festményt a tiszaderzsi önkormányzat autóbusza szállította oda és a kiállítás végén vissza. Az előkészületeket a Városi Művelődési Ház vezetése és dolgozói is, készségesen, nagy odafigyelemmel segítették. Méltó fogadtatásba részesítették a művész utat.

A megnyitó 17 órakor kezdődött, melyet a Művelődési Ház igazgatója köszönmít.

A megnyitó gondolatait a város Polgármestere, Alpolgármestere, Képviselők, Általános Iskola igazgatói, művészek, amatör művészek (festők, tűzzománc készítők, zenészek...) összinte tisztelettel kísértek figyelemmel.

A kiállítás megnyitójának kedves szinfeltje volt, a

TISZADERZSETÁJ

esodálatos zongoradarab, vers gyermekek és tanárok előadásában.

A város gimnáziumának rajztanárnöje (festő), a kiállítás císszociáját nyújtva: a művészeti eszközöket, a művészeti hatásokat, benyomásokat és személyes elmondásokat nagy tisztelettel.

A megnyitó után, a Művész utat igazi érdeklődő, művészeti szerető emberek vettek körül, hogy gratuláljanak, tanácsokat kérjenek, elismerésüket kifejezzék, vagy csak egy pár gondolatot megismertessék a művészről.

A tíz napig nyitva tartó kiállítás eredményét, a vendéglkönyvbe beírt számos látogató kedves sorai igazolják.

Jó volt látni Pócsai András Tiszaderzsi festőművésznek sikerét,

Eszter óvónéni

TISZADERZSI HÁZ

MEZEI VÍRÁGOK

ESÉLYEGYENLŐSÉG

Farkas Mária vagyok, Tiszaderzsén élek, és egy nagyon egyszerű családból származom.

Büszke vagyok rá, hogy eljutottam idáig, s megadtatott az a lehetőség, hogy pár sorban megköszönjem szüleimnek, amit értem tettek, ilyennek neveztek.

Bár egy magasfűjtű gyereknek nem egyszerű a tanulás, ahol az ember szülein kívül csak elutasítással és akadályoztatással találkozik, ahol ritka a kitartás és nincs szorgalom.

Ilyen indítatással a hármas mögött kezdtem meg az óvodai éveimet. Az első lépések nehezek voltak, de utólag viszonylagosan nagyon szép évek, melyben nagy segítségre voltak az óvonánik: Irénke néni és Agi óvonéri.

Ezután megkezdtettem iskolai tanulmányaimat, ahol ugyanolyan odaadással és szeretettel tanítottak, mint az óvodában, ahol minden meg akartam felérni a tanáram követelményeinek és szüleim elvárásának. Igyeksztem az általános iskolát minél jobb eredmennnyel elvégezni, hogy lehetőségem legyen szakmát tanulni. Szerencsére sikerült olyan iskolát és szakmát választani, ami később az eietben hasznomra válik.

Középiskolámat Kunhegyesn a Nagy László Szakképző Iskolában kezdtettem meg, amely teljesen más kihívást jelentett számomra, mint az általános iskolám.

AZ ÉLET ÖRÖME

Kézen fogva jártam veled,
Lázas csökkal szerettelek.
Éjszakákon át, hajnal keltére
Két szív dobogott testközelbe.

Boldog percek oly messze jártok.
Milliós idők rég messze szállítok.
Visszafordítani nem lehet,
Így maradnak a szép emlékek.

Szerelem, szerelem de csodás érzés.
Elvakító fénye túlszál mindenben.
Nemzedéket hagy az ember a világra,
Majd idővel két ösz haj borul egymásra.

De a szemek nem öregednek,
Örzik a múltból a szép emlékeket.
Családok szállnak ágról, ágra,
És az utódeák öröme a két szempárra.

Egy célt tűztem ki magam elő, hogy szakképesítést szerezek és, hogy kiemelkedjek a környezetben élő emberek közül, hogy az iskolát elvégezze, el tudjak helyezkedni. És olyan munkát végezhetek, amit szeretek.

Célon megvalósításában leginkább szüleimre támaszkodhattam, aikik szinte erejükön felül segítettek tanulásomat. Nagy örömtől jelentett számomra, amikor lehetőségem nyílt egy pályázatot leadni, amit a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Önkormányzat Etnikai-Kisebbségi-, Szociális-, és Foglalkoztatásügyi Bizottsága hirdetett meg, amelyet a jó tanulmányi eredményem miatt megnyertem. A megnyert támogatás unyagilag nagy segítséget jelent számomra, mivel édesapám februárban elhalálozott, így már csak édesanyámra támaszkodhatom. A támogatás által biztosítva hármas, hogy utolsó iskolai évet is sikeresen befejezhetem.

Utolsó gondolatként szeretném megköszönni azoknak, aikik tanulásomat segítettek, de legfőképpen édesapámuk, aki sajnos már nem érhette meg, hogy munkahelyem legyen és visszaadhassam azt a sok jót, után tőle kaptam. Így, teljes erőmmel édesanyám szeretném támogatni, mert egy szülőnek soha nem lehet azt szavakba önteni, hogy becsületesen felnevolt.

Farkas Mária

Utóirat: „Az embertől minden el lehet venni, csak a tudását nem! Egy kis kitartással és szorgalommal az ember bármit elérhet!”

TISZTELT POLGÁRMESTER ÚR!

Tisztelettel üdvözölöm a polgármester urat. Köszöntöm a tiszaderzsi lakosságot is. Szeretettel mellételek egy képet magamról, hogy azok az olvasók, aikik nem ismernek, tudják a versek szerzőjének, Irójának a személyét. Szeretettel újunkom a községnek és az olvasóknak.

Tisztelettel:

Monori János

SÖTÉT MAGÁNY

Sötétség szállt a városra,
Kóborolsz a magányban.
A helyedet nem találva,
Bolyongsz az éjszakában.

Az otthonod már rég elhagyad,
Álmok futnak szétszakadva.
Dérés hujad fújja a szél,
Félsz, hogy az utad véget ér.

Ha tudnád, hogy merre menjél?
Mesének látszó szétszórt világba?
De csak egy hervadt rózsát tartasz
Szerelmed szerelemzálogára.

Hivott a világ üzenetet hagyva.
Félig lepörögött életed lehullt a porba.
És minden, ami szép és jó volt,
Csak emlék a sötét magányban.

GAZDAGOK VAGYUNK, MERT

Egyetlen egy fiatalember a Tisza partján sétált. Nem volt jó kedve, sőt kifejezetten rossz kedve volt, és bárányában - amit a fiatalokkal gyakran megcsik az életéről elmélkedett. Egy nagyobb körbe leülve, a kezével kíllőnbőrű ábrákat rajzolhatott a homokba. Szépen röstelepedett, és alapesan besütöttedett. Egyszerre egy bőrzsakósgerlség akadt a kezébe. Amikor elindult haza, vitté magával ezt a valamit, és szórványosan dobálta a benne lévő kisebb-nagyobb kavicsokat a vízbe. A kavicsok egyre fogytak. Mire a falu határához ért, és elhaladva egy villanyoszlop alatt szemügyre vette, hogy mit is dobál, addigra alig volt valami a zacsóban. Elképedt. Aztán megrémült. Ugyanis a zacsóban drágakövek voltak.

Ez a mesé sajnos nem mese; mindenünkkel megtörténhet. Mert mindenünk, az élete során megtalálta, vagy meg fogja találni a maga bőrtársánját.

És ha kinyitjuk, mit találunk benne: az időt. Az időt, amit sok mindenre elköltethetünk, de csak egyesek. El is pazarolhatjuk, el is ajándékozhatjuk. Csak megtartani nem tarthatjuk meg magunknak. Ahhoz, hogy jól tudjuk el tölteni, időről-időre meg kell állunk, és számvetést kell végeznünk. Gondoljuk át időről-időre, mi minden történt velünk.

környezetünkkel, községünkkel! Ki mindenki ment el közülünk, s hányan jöttek újak?

Gondoljunk rájuk, ha csak egy pillanatra is, de gondoljunk rájuk!

Aztán gondoljuk meg, mi minden terveztünk eddig a életünkben! Mi sikerült, és mi nem? Annak, ami sikerült, örölnünk kell. Ami nem sikerült, annak is örölnünk kell, hogy vége van, és ha akarnánk, újra kezdhetnénk.

És ha kinyitjuk a bőrtárszinyát, mit találunk még benne: a gazdagágot.

Mert mindenünk nagyon gazdagok vagyunk. Mindenek előtt üzünk, mert élünk. Mert van időnk! Sok minden meglehetünk, még akkor is, ha komoly gondok gyötöröknek is mincket. Gazdagok vagyunk, hiszen ebben a csodálatosan szép faluban élünk, körül vesz minket páratlan szépségevel az alföldi táj, de főleg azért, mert elhely a körösségecztartozunk. Ez igaz, akkor is, ha nem mindig crezzük jól magunkat a bőrünkben.

Mert a gazdagágot nem csak a pénz mennyisége határozza meg. Tudom, hogy mai világunk a pénzről, annak mindenáron történő megszerzéséről szól, de kérem, hogy olvassák el az alábbi kimagasztást és gondolják át igazságát:

„Vehetsz házat, de otthonot nem;
vehetsz ágyat, de álmot nem;
vehetsz órát, de időt nem;
vehetsz könyvet, de tudást nem;
vehetsz poziciót, de tiszteletet nem;
megelvezetheted az orvost, de az egészséget nem;
Megelvezetheted a bírádat, de a bocsálatet nem;
megveheted a lelket, de az életet nem;
megveheted a szexet, de a szerelmet nem.”

De azért egy kis pénz nem árt, ha van! Nem igaz?

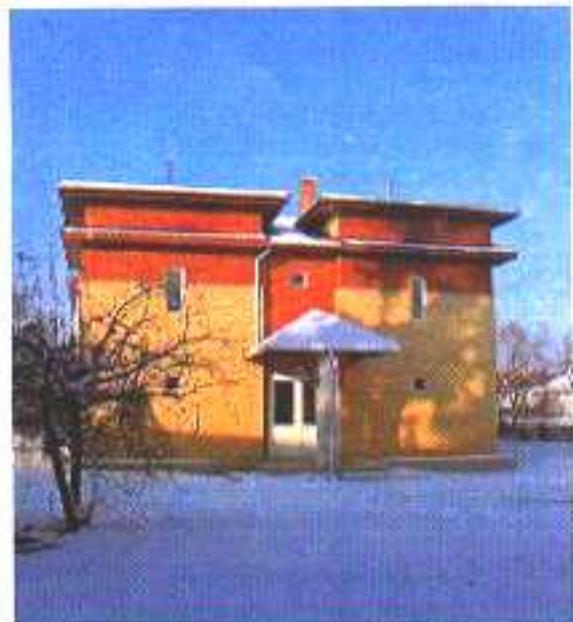
Kindli Tibor

**Tiszaderzs község Önkormányzatának
Képviselő-testülete
2005. december 29-én
17 órakor
az Idősek Otthonában**

KÖZMEGHALLGATÁST, FALUGYÜLÉST

tart, amelyre várja a község lakosságát.

Tiszaderzs község Önkormányzatának
Képviselő-testülete

TISZADERZS KÖZSÉG LAPJA
2005. DECEMBER

